

Pamiatka verných zosnulých

Mt 25, 1 - 13

2. 11. 2024

Milé sestry a bratia v Kristovi

Po včerajšej oslave všetkých svätých si dnes spomíname na našich zosnulých. Už včera sme mysleli na ich dobré stránky - ako aj oni zápasili so životom s jeho problémami. Včerajší deň ale bol napriek smútku zároveň viac dňom skrytej radosti. Cintoríny boli plné, vyzdobené, snažili sme sa skrásliť hroby našich zosnulých, ktoré boli plné svetla, niekde aj príjemnej hudby, nezriedka sme sa pri návšteve cintorína aj stretli s ľuďmi, ktorých sme dlho nevideli.

Dnes je aj počasie menej radostné, zostávajú nám tie vážnejšie otázky - a hlavná pravdepodobne je: kam odišli naši zosnulí? Na túto a ďalšie otázky si všetci musíme v skrytosti svojej duše dať odpoveď, sú to otázky, ktoré sa týkajú aj každého z nás.

Život je cesta na ktorej dozrievame, na ktorej sa hýbeme a ktorá má svoj začiatok aj koniec. Keď hovoríme o začiatku a konci, tak nepriamo hovoríme o čase. Ale čas nám ešte viac pripomína otázku - čo po ňom, čo po čase, ktorý sa skončí? Čo nastane po čase nášho bytia? Je tam len prázdno? Oddídeme aj my len do prázdna, ktoré potom niekto občas skrásli sviatočnou náladou?

Odpoveď na otázku kam, sa odvíja vždy od otázky odkiaľ. Koniec sa odvíja vždy od začiatku. Na začiatku boli rodičia a Boh. Boh otec. Vzťahy k nim sú vzťahmi, ktoré si nesieme po celý život. Vysporiadavame sa s nimi. Vždy záleží na tom ako.

Mnohí sa dnes „vysporiadajú“ tak, že tieto vzťahy prerušia, zahodia. Často v mene slobody, vlastnej spokojnosti, v mene vlastnej budúcnosti. Niektorí dokonca takto zrušia vzťahy s rodičmi, mnohí sa snažia odhodiť svoj vzťah s Bohom.

Takéto konanie je opakom toho, čo Ježiš v tomto evanjeliu nazýva bdelosťou. Bdelosť v Ježišovom podobenstve o piatich múdrych a piatich nemúdrych pannách neznamená nespavosť, alebo nedostatok únavy. Všetci občas podliehame únave, všetci potrebujeme aj chvíle oddychu.

Ježiš ale svojim obrazom naznačuje, že ženích - Boh príde. Bdelosť znamenala žiť: pracovať aj oddychovať vo vedomí Boha. A to v bdelom vedomí, ktoré vie, že Boh a jeho kráľovstvo nikdy ešte nie je celkom prítomné. Vždy je to niečo, čo aj ešte lne očakávame, čo nás vyzýva niečo preň spraviť. Myslieť pritom aj dopredu.

Ježiš chce, aby naše stretnutie s Bohom, s Otcom na konci času bolo radostné. Aby bolo radostným návratom do milujúcej náruče otcovej. Síce sa k Otcovi už nevrátíme ako malé deti, ale tie, ktorí už prešli svojou cestou, ba dokonca stali sa aj sami otcami (napríklad aj v tom zmysle, že sme mali prevzali svoj diel zodpovednosti na stvorení, na budovaní božieho kráľovstva okolo nás.

Prosme dnes nielen za našich zosnulých, ale aj za to, aby naše stretnutie s Otcom na konci raz bolo stretnutím osobným, srdečným, dôverným.